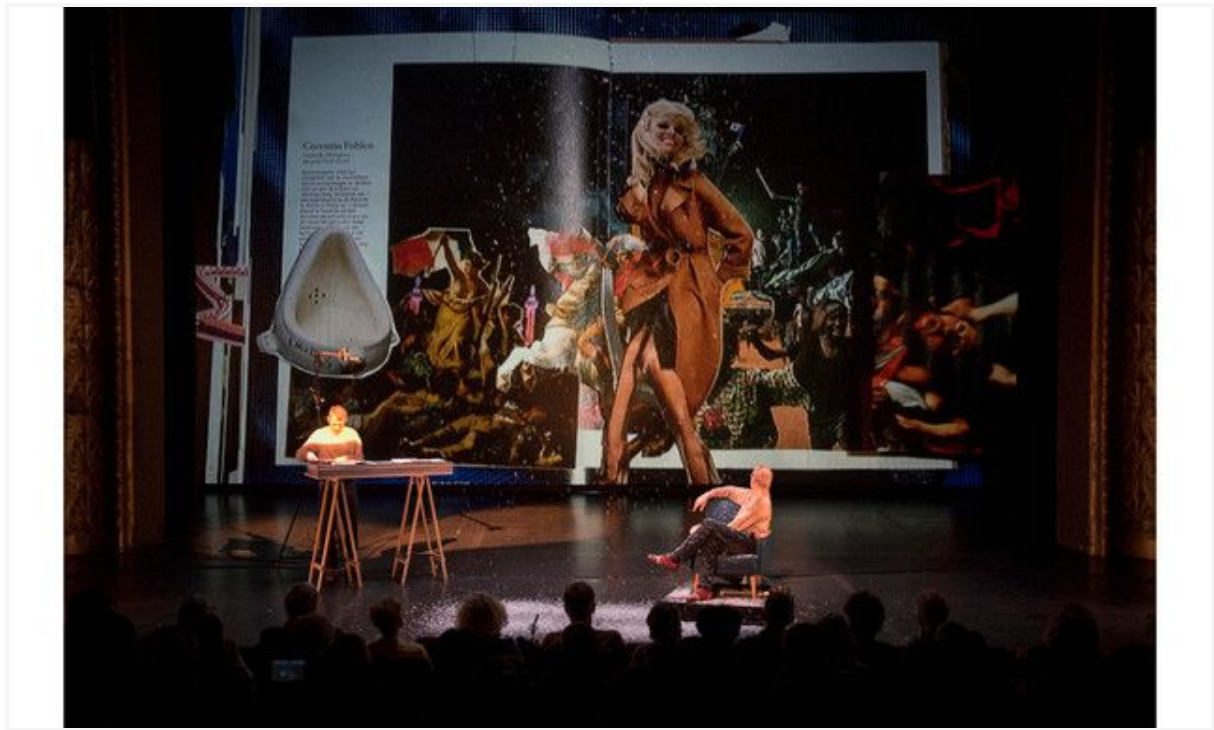

'Wat ik graag zou willen zijn als ik niet was wat ik ben': het leven als knip- en plakwerk

De geniale maloten in Benjamin Verdonck en Willy Thomas

Benjamin Verdonck bladert door een recent nummer van Vogue. ©Kurt Van der Elst

Treinbestuurder of piloot worden, daar denken Willy Thomas of Benjamin Verdonck niet aan in 'Wat ik graag zou willen zijn als ik niet was wat ik ben'. Een carrière als gedetineerde, spook of rijke 'dantist' daarentegen lijkt hen wel wat. Zelfs een beetje groter zijn zou al helpen.

Door Pieter T'Jonck - 13 januari 2017, DeMorgen.be

In de duisternis stijgt een lichtende schijf op. Als een maan zweeft ze door het zwerk op zachte oosterse tingeltangel-klanken. Plots duikt er nog één op, en nog één. Als verliefde manen draaien ze om elkaar heen, tot er plots een kleiner, rood maantje verschijnt, gevolgd door een tweede. Je kan je ogen niet van dit toverspel houden. Hoe doen ze het? Grappig is het bovendien ook, hoe die maantjes net mensen lijken.

Daarna is het in *Wat ik graag zou willen zijn als ik niet was wat ik ben* tijd voor wat anders. Aan een tafel op schragen bladert Benjamin Verdonck door een recent nummer van Vogue. 'Alle nieuwigheden voor het winterseizoen à 14.95 €' belooft de kaft. Via een camera boven de tafel kan je op het achterdoek volgen wat het blad in petto heeft.

Helaas, iemand zat al duchtig te knippen in het blad. Door gaten in de pagina's zie je nu allerlei foto's door elkaar. Verdonck moet zelf de dader zijn, want hij heeft een pak knipsels achter de hand waarmee hij de verhakkelde foto's experimenteel verder aanvult. Met klassiekers als het ruitersportret van Napoléon van Jacques-Louis David of Eugène Delacroix' beeld van de vrijheid. Of met het urinoir van Marcel Duchamp, een zwarte cirkel van Malevich of een beeld van Mark Rothko.

Die oefening blijft duren. Verdonck verwijlt lang bij elke nieuwe beeldcompositie. Je weet niet goed wat je ziet. Is dit een jongetje dat zich vergaapt aan verre droomwerelden? Of kan hij er misschien geen touw aan vastknopen? Of zien we een kunstenaar geheime verbanden zoeken in de toevallige collages? Ondertussen begint er sneeuw neer te dwarrelen. Ze belandt op het hoofd van Willy Thomas die er bij komt zitten. Hij zal zijn zetel quasi nooit meer verlaten.

Eens hij van wal steekt, krijgen de collages zin, ook al is dat aan de hand van veel onzin. Om beurt ventileren de twee mannen hun verlangens, doorspekt met beweringen van hun oom Achilles of dubieuze tantes. Alsof ze een onbegrijpelijke wereld, waar zij aan het kortste eind trokken, betekenis probeerden te geven met die bakerpraatjes. Zij hebben de wereld wel door, deze twee! Zij denken er het hunne van! Zij zouden het beter doen als ze maar de kans kregen of een ander beroep hadden, en er geld in het laatje kwam.

Deze malloten maken van de wereld een collage zoals het hun goed uitkomt, net zoals Verdonck eerder zijn versie van Vogue creëerde. Hun woorden zijn ontleend aan de Argentijn César Bruto en de Rus Daniil Charms. Ze ademen een rare gekte, met venijnige uithalen naar kleinburgerlijkheid. De acteurs zetten deze types neer met een heerlijke vanzelfsprekendheid. Ze zijn ook erg herkenbaar. De twee houden ons een spiegel voor, hoe vervormd die ook is. Maar hoe dat blijkt, is te mooi om te verklappen.

Tot 22/1 in de Bourlaschouwburg, Antwerpen. Nadien op tournee.

toneelhuis.be

<http://www.demorgen.be/podium/het-leven-als-knip-en-plakwerk-b7ad7f12/>